

до сега отъ народа, по нещастіе, излезе наистина. *Гласъ народенъ гласъ Господенъ* — приложи съдникътъ.

— Твърдѣ добръ, разбирамъ, възможно е да ся е случило нѣкое зло въ този мѣнастырь — не смы ли смъртны челоуѣцы — и тѣзи калугерици, тѣзи калугери, не сж друго нищо освенъ мъже и жены — приложи Епископътъ съ сяко равнодушіе. — Това доношеніе не е друго нѣщо освенъ измислицѣ на нѣкой зълъ челоуѣкъ, който иска да направи да порастнѣтъ повече недовѣріето и умразата въ сърцата на гражданитѣ срещу тѣзи свети мѣста.

— Трѣба да знайте, Монсіонеръ, че ако вы и да не склонявате на това, правосѣдіето безъ други припознаванія ще влезе и притърси въ този Мѣнастырь. Доношеніето обема такива убѣдителны доказателства, които не могатъ да блѣдѣтъ неосновны. Ваше преосвященство имате въ този градъ сякъ почеть и уваженіе; вы сякога, когато ся случаваше въ този мѣнастырь нѣкоя беззаконность, първи издигахте гласъ и изричахте наказаніето на виновницитѣ; недѣйте изгубва това увѣрjanіе на народа къмъ васъ, защото утря ще бѣде заставенъ да влезе самъ си вътрѣ и самъ си да ся тури правосѣдникъ връхъ тѣзи, които тѣпчатъ Христовото име и си позволяватъ такива безчелоуѣчія и беззаконія.

Епископътъ тогива ся склони и завчасъ написа еднѣ заповѣдь и ѿ даде на секретарина си, каноника Пенвикъ. И тѣй съдебната комсія, съставена отъ този съдникъ отъ еднѣ медикъ, докторъ Бламеестоскъ, отъ държавный закониспълнитель, отъ двама граждани и този каноникъ като папски делегатъ, завчасъ ся оправи къмъ Мѣнастыря, на който вратитѣ ся отвори хъ слѣдъ много договори.

— Майка старице, майка старице, викаше портарицата,